

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně:

V Nebi.cz s.r.o.

sídlem Příchovice 627, Kořenov

zastoupena advokátem Mgr. Martinem Nezvalem

sídlem Týnská 21, Praha 1

proti

žalované:

Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát

sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 12. 2017, č. j. ČOI 130147/17/O100/2500/17/H1/Št,

takto:

- I. Rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 27. 12. 2017, č. j. ČOI 130147/17/O100/2500/17/H1/Št, a rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Ústeckého a Libereckého, ze dne 8. 9. 2017, č. j. ČOI 114631/17/2500/0712/17/RZ/BL, se pro nezákonnost zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce Mgr. Martina Nezvala náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Ústeckého a Libereckého (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 9. 2017, č. j. ČOI 114631/17/2500/0712/17/RZ/BL. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána odpovědnou ze správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) ve spojení s porušením § 6 téhož zákona. Správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že v době kontroly dne 18. 10. 2016, v hotelu V Nebí, Příchovice 627, Kořenov diskriminovala spotřebitele, když v katalogu s cenami ubytování, který byl spotřebitelům k dispozici v recepci hotelu, deklarovala: „Pro vás klid a pobodu neumožňujeme pobyt dětem mladším 15 let.“, a zároveň jednatel žalobkyně inspektorům na dotaz, proč neubytovávají děti do 15 let, sdělil, že služby v hotelu jsou postaveny tak, aby si ubytování spotřebitelé ve wellness odpočinuli, přičemž takto prezentované neumožnění pobytu dětem mladším 15 let nebylo založeno na objektivních a rozumných důvodech a odůvodněno legitimním cílem. Za uvedený správní delikt byla žalobkyni podle § 24 odst. 14 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 90 odst. 1 a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 10 000 Kč. Současně byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě nejprve namítala, že právo vyměřit sankci za správní delikt již z důvodu prekluze zaniklo. Odkazovala na § 18 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád (dále jen „kontrolní řád“), v němž je stanoveno, že kontrola je ukončena marným uplynutím lhůty pro podání námitek nebo vzdáním se práva podat námitky. Žalobkyně v posuzované věci žádné námitky nepodala, neboť se plně ztotožnila se závěrem kontrolního orgánu uvedeným v první zaslané protokolaci, tj. se závěrem, že u kontrolované osoby (žalobkyně) nedochází k diskriminaci spotřebitele. O to překvapivější byl následný postup správního orgánu I. stupně, který čtyři měsíce po ukončení kontroly dne 11. 5. 2017 vytvořil dodatky k protokolaci. Žalobkyně nesouhlasila s názorem správních orgánů, že v blízké době po ukončení kontroly může správní orgán došetřovat, zatímco později již musí zahájit novou kontrolu. Ustanovení § 21 odst. 2 kontrolního řádu hovoří pouze o opravě zjištěných nesprávností v protokolu. Za nesprávnosti v protokolu nelze považovat právní hodnocení věci. Žalobkyně tvrdila, že správní orgány vyložily § 21 odst. 2 kontrolního řádu extenzivním a extrémním způsobem v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 534/03.
3. Žalobkyně nesouhlasila ani s výkladem § 6 a § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaná dle žalobkyně postupovala proti zájmům spotřebitele, proti principu spravedlnosti a zásadám, na nichž spočívá občanský zákoník. Napadené rozhodnutí pouze zbytečně poškodilo skupinu spotřebitelů ve věku od 15 do 18 let, nepomohlo nikomu. Dle žalobkyně musí být zachováno právo rozlišovat mezi nezletilými do 15 let a nezletilými od 15 let a postupováno tak, aby se rozhodování nevzpíralo § 4 občanského zákoníku, tj. rozumu průměrného člověka. Žalovaná iracionálně tvrdí, že to, co není vhodné pro děti, není automaticky vhodné ani pro

mladistvé. Dle žalované je v souladu se zákonem, pokud je určité zařízení určeno pouze dospělým, tedy vedle dětí do něj nesmí ani mladiství, avšak je diskriminační, pokud do něj mladiství smí. Žalovaná nevzala v úvahu, že děti do 15 let mají zcela jiný temporytmus než dospělí. Pro šťastné a relaxující děti je přirozené skotačivě se pohybovat a poměrně hlasitě se projevovat. Dospělí naproti tomu ve chvílích relaxace touží po klidu a tichu. Výklad nerozlišování a rovnostářství ze strany žalované je výkladem extrémním, a to zvláště za situace, kdy vedle sebe v Evropské unii i v České republice existuje nepřeborná nabídka obdobných zařízení orientujících se jak jen na dospělé, tak jen na rodiny s dětmi. Nelze proto dovozovat diskriminaci rodičů, jak v napadeném rozhodnutí činí žalovaná.

4. Žalovaná v napadeném rozhodnutí také neodkázala na jediného konkrétního poškozeného spotřebitele. Pokud žalovaná zmiňovala poškozenou, která komunikovala se zaměstnancem žalobkyně panem [REDAKCE], žalobkyně zdůraznila, že údajná poškozená nebyla nikdy ztotožněna s žádnou reálně existující osobou, žádný z pracovníků žalobkyně by při hovoru se zájemcem nepoužil neuctivou formulaci: „Má smůlu“. Žádný pan [REDAKCE], ani nikdo podobného jména u žalobkyně nikdy nepracoval.
5. Použití rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4 As 1/2017 - 28, na posuzovaný případ, je dle žalobkyně nepřiléhavé, neboť výchozí situace je jiná. V restauraci není nuda zóna, nehrozí zde nelegální výroba dětské pornografie, ani zde nejsou přírodní bazény s ledovou vodou, do kterých by mohlo dítě spadnout, což by zvláště v zimě mohlo mít fatální následky. V citovaném judikátu byl také řešen stav v době před platností nového občanského zákoníku. Současný občanský zákoník již explicitně definuje rozdíl mezi svéprávnou osobou a dítětem. U dítěte jako ne zcela svéprávné osoby zákon nepředpokládá rozum průměrného člověka, zatímco u dospělého ano. Dle žalobkyně byly v jejím případě objektivní rozumné a ospravedlnitelné důvody, které sledovaly legitimní cíl, a prostředky k jeho dosažení byly tomuto cíli přiměřené. V případě žalobkyně existoval ospravedlnitelný důvod pro omezení vstupu dětí do provozovny, a to jak na základě úrovně zabezpečení v souvislosti se stavebními úpravami, tak i v souvislosti s povahou zde poskytovaných služeb v klidové zóně, v níž jsou umístěny nudistické sauny. Žalobkyně odkazovala na § 7 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), a dovozovala, že má ze zákona právo rozlišovat i podle věku. Závěrem žalobkyně zdůraznila, že se pouze snažila předcházet konfliktům mezi spotřebiteli a se spotřebiteli. Je rozdíl vykázat někoho od oběda a vykázat někoho v polovině dovolené z wellness hotelu, a to z důvodu přirozeného dynamického chování dítěte.
6. Ze všech shora uvedených důvodů žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná nejprve konstatovala, že ukončení kontroly nemá vliv na možnost správního orgánu stíhat porušení právních povinností, ani na zánik odpovědnosti pachatele za správní delikt. Žalobkyně svou povinnost porušila dne 18. 10. 2016, správní řízení bylo zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení dne 8. 8. 2017. Podle § 24b odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele účinného v době spáchání správního deliktu zanikala odpovědnost právnické osoby za správní delikt, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán. K zániku odpovědnosti žalobkyně za předmětný správní delikt tedy nedošlo. Žalovaná dodala, že od nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky je třeba brát v potaz § 112 odst. 2 tohoto zákona, podle kterého se dosavadní lhůty pro zánik odpovědnosti nepoužijí s tím, že však nemůže dojít k zániku odpovědnosti za správní delikty spáchané před nabytím účinnosti tohoto zákona dříve, než by uplynula některá ze lhůt dle dosavadních právních předpisů. Podle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky činí promlčecí doba u přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, 3 roky.

8. Žalovaná zdůraznila povinnost správního orgánu postupovat v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tj. dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Pokud správní orgán skutkově shodné nebo podobné případy posuzuje jako porušení zákazu diskriminací, byl povinen takto postupovat i v případě žalobkyně. Kontrolní orgán shledal ve smyslu § 21 odst. 2 kontrolního řádu, že je na místě provést došetření, důvody byly uvedeny ve výzvě ze dne 27. 1. 2017. Žalobkyně měla odůvodnit, proč neumožňuje pobyt dětem mladším 15 let a vysvětlit, proč je možné v případě pronájmu celého hotelu ubytovat děti mladší 15 let, když je hotel jinak pro takové děti nebezpečný, a uvést, proč nejsou na internetových stránkách hotelu a v katalogu uvedeny bezpečnostní a jiné důvody neubytovávání dětí mladších 15 let a doložit na základě, jakých právních předpisů usuzuje, že pobyt v hotelu není vhodný pro děti. Po provedeném došetření byl dne 11. 5. 2017 vyhotoven dodatek protokolu o kontrole, ve kterém byl původní kontrolní závěr přehodnocen a neubytovávání dětí do 15 let bylo posouzeno jako nezaložené na objektivních a rozumných důvodech. Žalobkyně byla řádně poučena o možnosti podat proti kontrolnímu zjištění námitky, této možnosti využila a její námitky byly vyřízeny.
9. Žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, kde podrobně odůvodnila, proč považuje jednání žalobkyně za diskriminační. Odkazovala mimo jiné na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4 As 1/2014 - 28. Pro rozlišování na základě věku musí být dány ospravedlnitelné důvody, a to i v případě, že se chce prodávající zaměřit pouze na určitou skupinu spotřebitelů. Žalovaná v této souvislosti zmiňovala i zprávu veřejné ochránkyně práv ze dne 28. 11. 2014, sp. zn. 74/2013/DIS. Dle žalované žalobkyně mohla volit mírnější prostředky než plošné vyloučení dětí do 15 let. Pokud jde o wellness zóny, mohla žalobkyně omezit přístup dětem pouze do těchto prostor, co se týče bezpečnosti, mohla žalobkyně nastavit opatření tak, aby byla zajištěna bezpečnost dětí, aniž by bylo nutné je zcela vyloučit z možnosti ubytování v hotelu, a pokud jde o zajištění tichého a klidného prostředí, měla žalobkyně ke spotřebitelům přistupovat individuálně, nikoli předpokládat, že každé dítě ve věku do 15 let bude narušovat tiché a relaxační prostředí. Žalovaná poukázala na paradoxní situaci, kdy žalobkyně nepřipouštěla, aby v jejím hotelu byly ubytovány děti do 15 let, zatímco psy v hotelu ubytovávala bez výraznějšího omezení. Spotřebitel, který bude chtít relaxovat společně se svým dítětem, které je klidné a také preferuje tiché prostředí, nebude v nabídce žalobkyně vyhledávat dětský koutek a podobné vybavení vhodné pro rodinný pobyt, bude mít zájem právě o ubytování v hotelu žalobkyně, ale nebude mu umožněno služeb žalobkyně využít, neboť žalobkyně automaticky předpokládá, že každé dítě ve věku do 15 let bude hlučné a bude po areálu hotelu pobíhat. Závěrem žalovaná zdůraznila, že pro konstatování, že došlo ke spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele není třeba, aby existoval spotřebitel, který byl jednáním žalobkyně poškozen.
10. Žalovaná navrhovala žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Doplnění žaloby

11. V doplnění žaloby žalobkyně odkázala na aktuální judikaturu Ústavního soudu, konkrétně na náleze ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3212/18. Dle žalobkyně z citovaného nálezu explicitně plyne, že žalovaná udělila žalobkyni pokutu neoprávněně a ústavně nekonformně, neboť žalobkyně se žádné diskriminace nikdy nedopustila. Žalobkyně zdůraznila, že jednala vždy transparentně, potřebné informace o omezeních uváděla, jak ve svých propagačních materiálech, tak i na internetu a její jednání tak bylo předvídatelné. V okolí provozovny žalobkyně i v celé České republice je mnoho dalších obdobných provozoven, přičemž některé se dokonce na klientelu rodičů s dětmi do 15 let přímo specializují. Dle žalobkyně je podnikatelsky racionální specializovat se na klientelu, která touží po klidu.

V. Další vyjádření žalované

12. V reakci na doplnění žaloby žalovaná upozornila na skutečnost, že citovaný náleze Ústavního soudu ve věci rozdílného zacházení ostravského hotelu Brioni Boutique s občany Ruské federace byl právníkou veřejností přijat se značnými rozpaky či přímo odmítavě. Žalovaná odkazovala na obsah odlišného stanoviska třetího člena senátu, jenž byl ve věci původně soudcem zpravodajem, i navazující veřejnou reakci předsedy Ústavního soudu. Žalovaná konstatovala, že náleze, co do posuzovaných skutkových okolností v hotelu v Brioni, také příliš nepřiléhá na nyní projednávaný případ žalobkyně spočívající v rozlišování spotřebitelů na základě kritéria věku. Žalovaná přesto souhlasila s tím, že náleze obsahuje dílčí pasáže, jež vyznívají ve prospěch žalobkyně. Dle žalované však nelze předjímat, jak by se Ústavní soud k nyní projednávané věci postavil, pokud by se stala předmětem jeho rozhodování.

VI. Zjištění ze správního spisu

13. U žalobkyně byla dne 18. 10. 2016 provedena inspektory České obchodní inspekce kontrola za přítomnosti jednatele žalobkyně. Inspektoři na místě kontroly sepsali úřední záznam, ve kterém mimo jiné zaznamenali, že při kontrolní objednávce ubytování dvou dospělých osob a dvou dětí jim jednatel sdělil, že pobyt s dětmi do 15 let v hotelu není vhodný, a to kvůli wellness, kde je zóna pro nudisty, bazén s hloubkou 1,395 m, ochlazovací studna u sauny hluboká 1,85 m a další prostory nebezpečné pro malé děti. Zároveň bylo jednatelem inspektorům v postavení spotřebitelů sděleno, že pokud by si hotel pronajali celý, je možno ubytování s dětmi do 15 let. Poté, co se inspektoři prokázali služebními průkazy, jednatel na dotaz, proč neubytovávají děti do 15 let, sdělil, že služby v hotelu jsou postaveny tak, aby si ubytovaní spotřebitelé ve wellness odpočinuli. Služby jsou srovnatelné s lázeňskou péčí - bazén, čtyři sauny, nuda zóna v celém prostoru wellness, relaxační a regenerační masáže, kosmetika. Dále inspektoři zjistili, že na recepci byl k dispozici spotřebitelům katalog s cenami ubytování, ve kterém bylo upozornění: „Pro vás klid a pohodu neumožňujeme pobyt dětem mladším 15 let.“ Ve všeobecných informacích k pobytu na www.vnebi.cz pak bylo uvedeno: „Z důvodu klidného průběhu relaxačního pobytu je zcela nevhodný pobyt pro děti do 15 let.“ Dne 6. 12. 2016, byl sepsán protokol o kontrole, v němž inspektorka učinila závěr, že diskriminace spotřebitele z hlediska věku nebyla prokázána. Proti kontrolnímu zjištění žalobkyně neuplatnila žádné písemné námitky.
14. K závěrům kontrolního zjištění byly vzneseny výhrady právního oddělení inspektorátu. Na jejich základě provedla inspektorka za účelem došetření věci další kontrolní úkon, když žalobkyni dopisem ze dne 27. 1. 2017 vyzvala k poskytnutí potřebné součinnosti ke kontrole spočívající v zaslání písemného vyjádření, v němž žalobkyně odůvodní, proč neumožňuje pobyt dětí mladších 15 let. Zvláště vysvětlí, proč je možné v případě pronájmu celého hotelu ubytovat děti mladší 15 let, když je hotel jinak pro takové děti nebezpečný; uvede, proč nejsou na webových stránkách hotelu a v katalogu uvedeny bezpečnostní a jiné důvody, které podle názoru žalobkyně neumožňují ubytovávání dětí mladších 15 let, a doloží, na základě jakých právních předpisů usuzuje, že pobyt v hotelu je pro děti mladší 15 let nebezpečný. Žalobkyně na položené dotazy odpověděla. Dne 11. 5. 2017 byl sepsán dodatek k protokolu o kontrole, v němž inspektorka žalobkyni vinila z porušení § 6 zákona o ochraně spotřebitele. Proti kontrolnímu zjištění uvedenému v dodatku protokolu o kontrole podala žalobkyně námitky, které ředitelka inspektorátu České obchodní inspekce následně zamítla.
15. Dopisem ze dne 7. 8. 2017 oznámil správní orgán I. stupně zahájení správního řízení ve věci důvodného podezření o porušení zákazu diskriminace podle § 6 zákona o ochraně spotřebitele, kterého se žalobkyně měla dopustit tím, že v době kontroly dne 18. 10. 2016, v katalogu s cenami ubytování, který byl spotřebitelům k dispozici v recepci hotelu V Nebi, deklarovala: „Pro Váš klid a pohodu neumožňujeme pobyt dětem mladším 15 let.“, a zároveň jednatel kontrolované společnosti inspektorů na dotaz, proč neubytovávají děti do 15 let, sdělil, že služby v hotelu jsou postaveny tak, aby si ubytovaní spotřebitelé ve wellness odpočinuli, přičemž neumožnění pobytu dětem mladším 15 let nebylo založeno na objektivních a rozumných důvodech a odůvodněno

legitimním cílem. Správní orgán I. stupně měl k dispozici kontrolní zjištění zaznamenaná v úředním záznamu ze dne 18. 10. 2016, protokolu o kontrole ze dne 6. 12. 2016 a dodatku k protokolu o kontrole ze dne 11. 5. 2017, námítky žalobkyně ze dne 17. 5. 2017, sdělení o vyřízení námitek ze dne 12. 6. 2017, výzvu ke sdělení důvodů omezení pobytu dětí v hotelu ze dne 27. 1. 2017, vyjádření žalobkyně ze dne 1. 2. 2017 a 10. 7. 2017. Na základě provedeného řízení dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že žalobkyně diskriminovala spotřebitele, čímž porušila § 6 zákona o ochraně spotřebitele a dopustila se správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. c) téhož zákona.

16. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zdůraznila, že žalobkyně rozlišovala spotřebitele na základě jejich věku. Zatímco osobám starším 15 let své služby poskytovala, osobám mladším 15 let je odpírala. V posuzovaném případě lze za diskriminační důvod dle žalované považovat též pohlaví, resp. rodičovství. Žalobkyně svým jednáním odpírala poskytnutí služeb i rodičům, kteří by její služby chtěli využít společně se svými dětmi. Protiprávní jednání žalobkyně bylo spatřováno v uvedení věty: „*Pro Váš klid a pohodu neumožňujeme pobyt dětem mladším 15 let.*“ Jednatel žalobkyně toto omezení vysvětlil tím, že služby v hotelu jsou nastaveny tak, aby si ubytovaní spotřebitelé ve wellness odpočinuli. Žalovaná připustila, že žalobkyně svým jednáním sledovala legitimní cíl. Žalobkyně má právo zacílit své podnikání na určitou klientelu. Žalobkyně nabízí služby ubytování spojené s wellness a své zákazníky láká na klidné, tiché prostředí. Za legitimní cíl lze považovat i zajištění bezpečnosti či ochrany mravnosti v provozovně, na které žalobkyně odkazovala ve svých podáních. Zaměření žalobkyně na klientelu, která si chce odpočinout v tichu a klidu, proto žalovaná žalobkyni nevytýkala. Žalobkyně však paušálně odpírala poskytnutí svých služeb osobám mladším 15 let s tím, že tato skupina spotřebitelů bude narušovat odpočinek ostatních hostů v hotelu. Skutečnost, že žalobkyně svým jednáním sledovala legitimní cíl, neznamená, že by bylo vyloučeno, že se dopouští diskriminace. Žalovaná odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4 As 1/2014 - 28, ve kterém se kasační soud zabýval tím, co může být ospravedlnitelným důvodem pro omezení vstupu dětí do provozovny. Závěry tohoto rozsudku jsou dle žalované použitelné i v posuzovaném případě, kdy charakter omezení je obdobný. Žalovaná zdůraznila, že celkově není areál žalobkyně prezentován jako určený pro naturisty mimo wellness zónu, a proto není ospravedlnitelné vyloučení dětí ze všech služeb poskytovaných žalobkyní. Přiměřeným opatřením by se proto jevílo vyloučení osob mladších 15 let pouze z prostoru wellness, kde se vyskytují nahé osoby. Pokud jde o bezpečnostní rizika, i v tomto ohledu mohla žalobkyně volit mírnější prostředek k dosažení sledovaného cíle než plošné vyloučení spotřebitelů mladších 15 let. Žalobkyně mohla např. u menších dětí podmínit vstup tím, že dítě bude neustále pod dohledem dospělého doprovodu, u starších dětí lze předpokládat, že si uvědomují rizika procházení poblíž bazénu apod. Žalobkyně nemůže presumovat, že každá osoba mladší 15 let bude narušovat odpočinek ostatních hostů, obzvláště v případě starších dětí, které se věkově blíží 15 letům. I v hotelu žalobkyně mohou narušovat klid jiní hosté. Paradoxně působí informace na internetových stránkách žalobkyně, že jsou v hotelu vítáni „psí miláčci“, kteří mohou klid hostů narušovat mnohem více než leckteré děti. Žalobkyně není povinna vytvářet ve své provozovně podmínky pro ubytování rodin s dětmi, měla by však nechat na posouzení každého spotřebitele, zda se za daných podmínek rozhodne využít jejích služeb. Závěrem žalovaná uvedla, že posuzovaný správní delikt, je deliktem ohrožovacím, a pro konstatování naplnění jeho skutkové podstaty stačí ohrožení právem chráněného zájmu.

VII. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

18. Předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci je rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 10 000 Kč za správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s porušením § 6 téhož zákona.
19. Soud se nejprve musel zabývat námitkou prekluze odpovědnosti žalobkyně za uvedený správní delikt. Dle zdejšího soudu žalovaná nepochybně, pokud postupovala podle § 21 odst. 2 kontrolního řádu a provedla došetření věci. Z důvodové zprávy k citovanému ustanovení vyplývá, že jeho účelem je výslovná úprava postupu, kdy je třeba provést "opravu", resp. doplnění protokolu o kontrole. Jedná se jednak o opravu nesprávností, k níž není třeba provedení dalších kontrolních úkonů, a dále o doplnění protokolu o kontrole v případě, kdy z námitek, jímž bylo vyhověno, anebo z vlastního podnětu kontrolního orgánu vyplývá potřeba provedení dalších kontrolních úkonů. Vzhledem k tomu, že kontrola je již ukončena, zakotvuje kontrolní řád speciální institut došetření věci (obdobný institut obsahoval též zákon č. 405/1991 Sb.), v rámci něhož lze provést potřebné kontrolní úkony i po ukončení kontroly. Z důvodu zachování přesného záznamu o průběhu kontroly a s ohledem na zachování právní jistoty se původní protokol o kontrole nepřepracovává, resp. nenahrazuje protokolem novým, nýbrž se využívá forma dodatku, jenž se stává přílohou protokolu o kontrole a jehož stejnopis se doručí kontrolované osobě.
20. Jak ale správně konstatovala žalovaná ve vyjádření k žalobě, ukončení kontroly nemá vliv na možnost správního orgánu stíhat porušení právních povinností, ani na zánik odpovědnosti pachatele za správní delikt. Podle § 24b odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele účinného v době, kdy mělo ke spáchání správního deliktu dojít, zanikala odpovědnost právnické osoby za správní delikt, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán. O takový případ však v posuzovaném případě nešlo, neboť správní delikt měl být spáchán dne 18. 10. 2016 a k zahájení řízení o něm došlo dopisem ze dne 7. 8. 2017. K prekluzi odpovědnosti žalobkyně za správní delikt by nedošlo ani podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (viz § 30 písm. b) tohoto zákona).
21. Podle § 6 zákona o ochraně spotřebitele *„prodávající nesmí při prodeji výrobků nebo poskytování služeb spotřebitele diskriminovat.“*
22. Není přitom třeba zkoumat a prokazovat, zda znevýhodňující jednání poškodilo nějakého konkrétního spotřebitele. Podstatným znakem diskriminace dle § 6 zákona o ochraně spotřebitele je samotné rozdílné zacházení s určitou skupinou spotřebitelů, nikoli jeho následky pro některou individuálně vymezenou osobu. To odpovídá rovněž smyslu veřejnoprávní regulace ochrany spotřebitele, v jejímž rámci není primárním úkolem příslušných správních orgánů chránit před diskriminací konkrétní jednotlivce, ale spíše zajišťovat celkovou regulérnost prostředí kontrolou dodržování právních norem sledujících ochranu spotřebitele a postihováním jejich případného porušení. Právní prostředky ochrany před diskriminací určené přímo dotčeným jednotlivcům naopak nabízí soukromé právo, zejména antidiskriminační zákon.
23. Za podstatné východisko je třeba považovat judikaturu Ústavního soudu, podle níž k porušení principu rovnosti dochází, jestliže se s různými subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, zachází rozdílným způsobem, aniž by existovaly objektivní a rozumné důvody pro odlišný přístup, tj. pokud odlišnost v zacházení nesleduje legitimní cíl a pokud nejsou použité prostředky přiměřené sledovanému cíli (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 42/04, či nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 4/07).
24. Lze rovněž poukázat na další judikaturu Ústavního soudu, v níž jsou výše uvedené znaky diskriminace zformulovány do podoby přehledného testu sestávajícího z následujících otázek: „1. Jde o srovnatelného jednotlivce nebo skupiny?; 2. Je s nimi nakládáno odlišně na základě některého ze závažných důvodů?; 3. Je odlišné zacházení dotčenému jednotlivci k tíži (uložením břemene nebo odepráním dobra)?; 4. Je toto odlišné zacházení ospravedlnitelné, tj. a) sleduje legitimní zájem a b) je přiměřené?“ (srov.

nález Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 49/10, nebo nález Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 31/13). Tento test již převzal Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 19. 9. 2014, č. j. 6 As 33/2013 - 50, ve věci týkající se státních maturit a není důvod, proč by nemohl být využitelný i v oblasti ochrany spotřebitele. Ve své podstatě ostatně tento test aplikoval Nejvyšší správní soud i v rozsudku zmiňovaném žalovanou, tj. rozsudku ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4 As 1/2014 - 28.

25. Krajský soud ale nemohl pominout ani nejnovější judikaturu Ústavního soudu týkající se diskriminace v oblasti ochrany spotřebitele, tj. žalobkyní citovaný nález Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3212/18, neboť bez ohledu na to, jak byl tento nález přijat právníkou veřejností, se jedná o zatím poslední nález Ústavního soudu k této otázce.
26. Dle tohoto nálezu je podstatné „že při hodnocení každého konkrétního případu je nutno si položit otázku, zda důvod pozitivní preference či negativního "odrazování" hostů je racionální a třeba i ekonomicky odůvodněný a není motivován primárně nenávistí.“
27. V dané věci považoval Ústavní soud rovněž za významné, „že se stěžovatel choval předvídatelně, když předmětné omezení ubytovacích služeb avizoval dopředu a transparentně, o čemž svědčí zejména umístění předmětného textu v českém a anglickém jazyce nejen na vstupních dveřích hotelu, nýbrž také na jeho internetových stránkách. Nejednalo se proto o překvapivé omezení, jelikož každý případný klient mohl dopředu zvážit, zda za těchto podmínek této ubytovací možnosti využije či nikoliv. S tím úzce souvisí další podstatný aspekt rozhodovaného případu, kterým je zastupitelnost poskytované služby. V dané věci se totiž jednalo o hotel nacházející se v centru Ostravy, tedy krajského města, kde se nacházejí desítky ubytovacích zařízení dalších. Pokud si proto v takovém případě podnikatel vymění určitá omezení, nemá potenciální zájemce o jeho služby problém si najít alternativu, tzn. může využít služeb hotelu jiného, kde tato omezení neplatí. Jednoduše řečeno, odlišná je situace hotelů a penzionů ve městech a např. horské chaty, kde odmítnutím potřebné služby může v konkrétním případě dojít až k obrožení zdraví či dokonce života klienta. Tyto případy ostatně nejsou primárně ani problémem diskriminace, nýbrž porušením jiných právních povinností.“
28. V nyní projednávaném případě i žalovaná v napadeném rozhodnutí připustila, že cíl sledovaný žalobkyní je možné považovat za legitimní, přijaté opatření vyloučit z ubytování děti do 15 let však považovala za nepřiměřené a měla za to, že stejného cíle šlo dosáhnout mírnějšími prostředky. Žalovanou uváděné mírnější prostředky jsou však z pohledu krajského soudu přinejmenším diskutabilní. Řešený případ také není zcela srovnatelný s případem řešeným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4 As 1/2014 - 28. Nelze než souhlasit s žalobkyní, že je rozdíl vykázat někoho od oběda a vykázat někoho v polovině dovolené z wellness hotelu. Dle zdejšího soudu je velmi podstatné, že podmínka pro poskytnutí ubytovací služby nebyla zjevně svévolná či iracionální, a to ani v objektivním smyslu. Ve světle závěrů přijatých v posledním nálezu Ústavního soudu k problematice diskriminace v oblasti ochrany spotřebitele postupovala žalobkyně skutečně předvídatelně a transparentně a každý případný klient mohl dopředu zvážit, zda za těchto podmínek této ubytovací možnosti využije či nikoliv. Problémem v řešené věci nebyla ani nezastupitelnost poskytované služby. Dle zdejšího soudu proto v posuzovaném případě nelze dospět k závěru, že žalobkyně svým jednáním porušila § 6 zákona o ochraně spotřebitele a naplnila tak skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. c) téhož zákona.

VIII. Závěr a náklady řízení

19. Z uvedených důvodů shledal soud žalobu důvodnou a podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalované pro nezákonnost. Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může dle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Vzhledem k tomu, že v dané věci by žalovaná v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměla jinou možnost, než prvostupňové rozhodnutí zrušit, soud využil možnosti dané

mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a sám rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány postupovat podle závazného právního názoru vysloveného v tomto rozsudku dle § 78 odst. 5 s. ř. s.

20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byla úspěšná žalobkyně, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.
21. Ty byly v jejím případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu a odměnou a náhradou hotových výdajů jejího právního zástupce. Odměna právního zástupce žalobkyně činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a jejího doplnění) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 9 300 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Soud tak přiznal žalobkyni náhradu nákladů připadajících na její zastoupení ve výši 10 200 Kč a dále v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem 12 342 Kč. Dále žalobkyni náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy přiznal soud žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč a žalované uložil, aby tuto částku zaplatila k rukám právního zástupce žalobkyně v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 17. prosince 2020

Mgr. Lucie Trejbalová, v. r.
předsedkyně senátu